

Åse-Britt Sannes

MINNEORD

KITTY-LINE SCHEEN

MARIANNE VAN SIGHEM SVINDLAND

ELLEN BØHMER

Åse-Britt Sannes døde 27. mai 2017, 57 år gammel. Hun fikk påvist kreftsykdom sommeren 2015 og levde i nesten to år med vissheten om at hun var alvorlig syk.

Åse-Britt hadde sine ben solid plantet i Haugesund by da hun rett etter avlagt examen artium startet på preklinisk kull i 1979 ved Universitetet i Oslo.

November 1985 vendte hun tilbake til Haugesund for turnustjeneste på sykehuset, med tilhørende distriktstjeneste på Karmøy. De neste årene arbeidet hun som sykehjemslege og vikar i allmennpraksis. I 1995 etablerte Åse-Britt seg som fastlege i en todelt (senere tredelt) legepraksis i Haugesund, Legesenteret Sør. Vi skulle feiret legesenterets 20-årsdag den høsten hun ble syk. Både pasientene og kollegene savner henne.

I studietiden var ikke Åse-Britt den som ropte høyest på forelesningene. Hun var avslappet i forhold til egen karriere, men opptatt av å drive en god allmennpraksis. Selv om hun var det mest smilende og behagelige mennesket man kan tenke seg, hadde hun «ben i nesene» og kan best beskrives som vennlig, men bestemt i konfliktsituasjoner.

Åse-Britt var musikalsk og forlot Byorkesteret i Haugesund for å studere medisin. Etter dette ble det sang med deltagelse i kor etter hvert som jentene vokste til og det ble mer egentid. Allerede som nyfødt ble Åse-Britt meldt inn i Haugesund Turnforening. Turninteressen vedvarte først som utøver, senere som turndommer, og ble videreført til døtrene Ina Kristine, Maria og Åse Martine. Det er umulig å minnes Åse-Britt uten å nevne hennes tiltrekning til sol. Solen fant hun i studietiden langs Akerselva, senere i Oddagaten i

Haugesund og på hytta på landet (Sveio), supplert med turer til sydligere strøk der Portugal ble et favorittsted for familieturer om sommeren.

Vi kan lære noe av Åse-Britt. Hun hadde integritet og var trygg på seg selv. Og som henne søster sa: «Hun var så god til å slappe av». Det var ikke fordi hun arbeidet mindre enn andre, men fordi hun evnet å prioritere. Sentralt sto egen familie, storfamilien, venner og fristunder i solen. Hun var mindre ambisiøs når det gjaldt karriere, matlaging, rengjøring og hagestell. Det innebar at huset i Oddagaten ble renoveret i løpet av ca. 25 år, at gresset fikk vokse seg høyt i hagen, at haugen med aviser på kjøkkenet kunne bli ganske høy, og at det alltid var godt å være på besøk. Olle, livsledsageren til Åse-Britt fra 16-årsalderen, var sterkt involvert i den daglige driften med praksis i eget hus. Det var uttalt likestilling i hjemmet, uten at dette noen gang ble debattert.

Åse-Britt gledet seg over å bli mormor, etter hvert til tre fine gutter. I en tekstmelding fra april i år skriver Åse-Britt: «Det humper og går, bokstavelig talt. Jeg gleder meg over mange gode dager fortsatt og er mye sammen med småguttene – herlig.» Hun hadde et solid grep om eget liv også etter at hun ble syk. Hun var høyreist, orienterte oss kort om sykdommen og behandlingsmuligheter eller manglende sådanne, men lot ikke dette dominere samværet. Tradisjonen tro holdt Åse-Britt og Olle lunsj for sine venner 17. mai. Her tok hun farvel med vennene og la seg inn på sykehuset for siste gang dagen etterpå.

Vi er takknemlige for at vi fikk kjenne Åse-Britt og for den tiden vi fikk sammen. Bildet av en smilende, sommerbrun Åse-Britt i en lekker sommerkjole dukker opp på netthinnen ved enhver eksponering for Haugesund-dialekt, være seg Vamp, humorprogram eller fotballkamp.

Våre tanker går til familien.

På vegne av PK-79 og kolleger på Legesenteret Sør

Publisert: 2. oktober 2017. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.17.0696

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no